Vasile cel Mare în prima zi creatoare

Ultima parte a celei de-a doua omilii „În ziua a șasea”

Text - Traducere

Text	Traducere

„ **Și Dumnezeu a numit lumina zi, iar întunericul a numit noapte** .”

Acum, așadar, după nașterea soarelui, există zi, aerul iluminat de soare, strălucind în emisfera de deasupra pământului, și noapte, umbra pământului devenind ascunsă de soare.

Apoi, nu conform mișcării solare, ci prin expansiunea acelei lumini primordiale și din nou prin contracția ei conform măsurii determinate de Dumnezeu, s-a făcut ziua și a urmat noaptea.

„ **Și a fost seară și a fost dimineață: o zi** .”

Seara este într-adevăr termenul comun pentru zi și noapte; iar dimineața este, de asemenea, vecinătatea nopții cu ziua.

Pentru a-i explica pe trimișii nașterii de aici până la zi, el a spus mai întâi sfârșitul zilei, apoi cel al nopții, ca fiind ziua care urmează nopții. Căci starea dinaintea nașterii luminii în lume nu era noaptea, ci întunericul; opusul zilei, această noapte era numită; ca fiind mai târziu și mijlocirea de după zi s-a împlinit.

A fost seară **și a fost dimineață.**

El spune ziua și noaptea. Și nu a prezis nimic, ziua și noaptea, ci a dat toată prestiința celui ce biruiește. Deși acest obicei se găsește în toată Scriptura, în numărătoarea timpului, se numără zilele, și nu nopțile cu zilele.

„Zilele anilor noștri”, a spus psalmistul. Și din nou Iacov: „Zilele vieții mele

„ **Și Dumnezeu a numit lumina zi, iar întunericul a numit noapte** .”

Acum, așadar, după crearea soarelui, ziua este aerul luminat de soare, care strălucește în emisfera de deasupra pământului, iar noaptea este umbra care cade pe pământ pe măsură ce soarele este ascuns.

Dar apoi s-a făcut zi, nu conform mișcării solare, ci pe măsură ce lumina primordială a fost revărsată; și din nou s-a contractat conform măsurii hotărâte de Dumnezeu, și a urmat noaptea.

„ **Și a fost seară și a fost dimineață: o zi** .”

Așadar, seara este într-adevăr o graniță comună între zi și noapte; și tot așa, dimineața este apropierea nopții de zi.

Pentru a atribui prioritatea nașterii zilei, el a menționat anterior sfârșitul zilei, apoi noaptea, ca și cum noaptea ar urma zilei; deoarece starea în lume dinaintea nașterii luminii nu era noaptea, ci întunericul; ceea ce se numea noapte era opusul zilei, care și-a dobândit mai târziu numele, după zi.

„ **A fost** seară **și a fost dimineață.”**

El spune zi și noapte. Și din nou nu a vorbit despre zi și noapte, ci a dat întreaga adresă celei mai răspândite. Acest obicei pe care îl veți găsi în toată Biblia, atunci când măsurați timpul, este de a număra

sunt puține și rele”. Și din nou: „Toate zilele vieții mele”.

Așadar, legislația actuală transmisă în istorie este următoarea: „Și a fost seară și a fost dimineață, într-o zi”.

A cui a fost vina că nu a spus prima, ci una? (Se pregătea să aducă a doua, a treia și a patra zi, pe prima dintre acestea o va numi de acum înainte prima.) Dar a spus una, și anume, limitând măsura zilei și a nopții și însumând timpul zilei și al nopții, ca cele douăzeci și patru de ore ale unei zile completând un spațiu, subordonând, adică, ziua și noaptea, astfel încât chiar și în fazele soarelui cealaltă dintre ele să poată depăși, dar în timpul dat intervalele ambelor să poată fi totuși descrise;

ca și cum ar spune că măsura de douăzeci și patru de ore este spațiul unei zile;

sau, refacerea cerurilor din același punct în același loc are loc într-o singură zi; astfel încât, ori de câte ori seara și dimineața, în timpul revoluției soarelui, iau stăpânire pe lume, perioada nu se împlinește într-un timp mai lung, ci în decursul unei singure zile.

Sau motivul principal dat în secret, prin urmare, Dumnezeu, care a creat natura timpului, i-a impus măsuri și semne ale zilelor, intervale și măsurători ale acestei săptămâni, permițând mereu săptămânii să se învârtă în jurul ei însăși, au enumerat mișcarea timpului.

Și din nou completează săptămâna cu o zi, întorcând-o înapoi spre ea însăși zilele, dar nu nopțile odată cu zilele.

„Zilele anilor noștri”, spune Psalmistul. Și iarăși Iacov: „Zilele vieții mele sunt puține și rele”. Și iarăși: „Toate zilele vieții mele”.

Astfel, ceea ce a fost transmis acum sub formă de Istorie este o legislație conform căreia: „Și a fost seară și a fost dimineață, într-o zi”.

De ce nu a spus „prima”, ci „una”? (deși ar fi fost mai potrivit pentru cel care avea să vorbească mai târziu despre a doua, a treia și a patra zi să pronunțe „prima” inițiala celor ulterioare). Dar a spus „una”, limitând astfel determinarea măsurii zilei și a nopții și însumând timpul zilei și al nopții, ca și cum cele douăzeci și patru de ore ar completa spațiul unei zile, incluzând, desigur, ziua și noaptea; astfel încât, chiar dacă se întâmplă în timpul oscilațiilor soarelui ca una să fie mai lungă decât cealaltă, timpul descris include intervalele ambelor.

Ca și cum ar mai spune că douăzeci și patru de ore măsoară lungimea unei zile;

sau că perioada cerească de la același punct până la revenirea sa din nou în același punct se împlinește într-o singură zi; astfel încât, ori de câte ori se întâmplă seara și dimineața în lume, în timpul revoluției soarelui, această perioadă se împlinește în decursul unei singure zile; niciodată mai mult.

Or, cea mai importantă este

de șapte ori, iar acesta este un model circular, începând de la ea însăși și terminând în ea însăși. Și chiar lumea însăși, întorcându-se înapoi spre ea însăși și terminând în nimic.

Din acest motiv, începutul timpului nu era numit prima zi, ci „una”; astfel încât, prin mijlocire, să aibă o legătură cu veacul. Căci pentru un călugăr care nu era în comuniune cu altul sau nu-i indica caracterul, „una” era mijlocită intim și îndeaproape.

Și Scriptura ne prezintă multe veacuri, spunând: „Eoni de veacuri și veacuri de veacuri din multe veacuri”, dar nu prima, nici a doua, nici a treia ne este enumerată; astfel încât, mai degrabă, să ni se arate situații și lucruri de diferite feluri, dar nu descrieri și sfârșituri și succesiuni de veacuri.

„Ziua Domnului”, spune el, „este mare și strălucită”. Și iarăși: „De ce căutați ziua Domnului? Este întuneric și nu lumină”. Și întuneric, adică valorilor întunericului. Ziua aceea a devenit fără speranță și de neatins și fără sfârșit, precum știa cuvântul, pe care psalmistul l-a prezis în ziua a opta, pentru ieșirea acestui timp săptămânal.

Deci, dacă spui fie o zi, fie o veac, spui același lucru. Fie că starea respectivă se numește zi, este una și nu multe; fie că se numește veac, dacă este un călugăr și nu multe. Pentru a răpi conceptul spre viața viitoare, ai numit chipul veacului, începutul zilelor, coada luminii, sfânta duminică, cea cinstită prin învierea Domnului.

Și a fost seară și a fost dimineață: o zi.

rațiunea transmisă în secret, conform căreia Dumnezeu, care a construit natura timpului, i-a impus ca măsuri și semne intervalele de zile și, măsurându-l pe săptămâni, ordonă săptămânii să circule veșnic spre ea însăși, măsurând mișcarea timpului.

În plus, săptămâna se formează prin rotirea „zilei” de șapte ori în jurul ei înseși, iar această formă este circulară; începe cu ea însăși și se termină cu ea însăși. Ceea ce este, de asemenea, o expresie a epocii, a se învârti în jurul ei înșiși și a nu se termina nicăieri.

Prin urmare, capul timpului, nu prima zi, ci „una” l-a numit; astfel încât chiar și din prepoziție să fie legat de vârstă. Pentru că într-un mod familiar și natural, ceea ce arată un caracter unic și incomunicabil de cel al celorlalte a fost numit „una”.

Deși Biblia ne prezintă multe secole, spunând de multe ori „secol de secol” și „secol de secole”, totuși, chiar și acolo nu este enumerat nici un prim, nici un al doilea, nici un al treilea secol; astfel încât din aceasta ni se arată mai degrabă stări și diferențe ale diferitelor lucruri, ci nu descrieri, limite și succesiuni de secole.

Căci zice: „Ziua Domnului este mare și strălucită” (Ioel 2/2:11). Și iarăși: „De ce căutați ziua Domnului? Și ea este întuneric și nu lumină” (Amos 5/5:18). Adică, întuneric pentru cei vrednici de întuneric. Pentru că ziua aceea cuvântul o cunoaște ca fiind

Însă, întrucât cuvintele despre acea seară sunt înțelese și prin seara prezentă, ele definesc cuvântul pentru noi aici.

Și Tatăl luminii adevărate, care a împodobit ziua cu lumina cerească, care a înveselit noaptea cu ouă de foc, care a făcut restul veacului viitor o lumină plăcută și odihnitoare, luminează-vă inimile în cunoașterea adevărului și păzește-vă viața fără oprire, dându-ne nouă, ca într-o zi, să umblăm cu grație, ca să străluciți ca soarele în strălucirea sfinților, spre laudă, în ziua lui Hristos, slavă și stăpânire în vecii vecilor. Amin.

prematură, nereușită și fără sfârșit; pe care psalmistul a numit-o și „a opta”, pentru că este în afara acestui timp săptămânal.

Așadar, fie că o numești zi, fie că o veac, exprimi același înțeles. Fie că acea stare a fost numită zi, este una și nu multe; fie că a fost numită veac, ar fi unică și nu multe. Așadar, pentru a îndruma sensul spre viața viitoare, el a numit „una” imaginea veacului, începutul zilelor, contemporanul cu lumina, sfânta duminică, onorată cu Învierea Domnului.

Așadar, a fost seară, spune el, și a fost dimineață, ziua întâi.

Dar pentru că cuvintele acelei seri au fost preluate de seara de astăzi, ele pun o limită aici discursului nostru.

Și fie ca Tatăl luminii adevărate, care a împodobit ziua cu lumină cerească, care a înveselit noaptea cu zori de foc, care a rânduit restul Veacului Viitor cu lumina intelectuală și neîncetată, să vă lumineze inimile în cunoașterea adevărului și să vă păzească viața fără împiedicare, îngăduindu-ne să umblăm cu decență, ca în ziua, pentru ca să străluciți ca soarele, în strălucirea sfinților, spre laudă, în ziua lui Hristos, Căruia I se cuvine slava și stăpânirea în vecii vecilor. Amin !